

[Tyroll]

hed, renlighed, gangmulighed, spisning, syn og hørelse giver større problemer. Det er altså disse problemer, der må tages i betragtning, når man skal vurdere tyngden af de klienter, der er til stede på institutionerne.

Dernæst kan man sige om personalenormeringerne, at en for lav personalenormering ligeledes giver ringe muligheder for klienternes voksenkontakt. Dårlig normering giver øget behov for at anvende fiksering, og dårlig normering styrker nødvendigheden af at samle klienterne på større afdelinger. Dårlig personalenormering medvirker til opbygning af rutinefunktioner og rutinefikseringer uden hyppige nyvurderinger. Dårlige personalenormeringer betyder, at en uforholdsmæssig stor del af de personalemæssige ressourcer må anvendes til elementær pleje, renlighed, omklædning, spisning osv. og til at holde rimelig orden på afdelingerne.

Det var nogle af de forhold, der blev trukket frem af ombudsmanden, ligesom han ankede over de humanitære forhold, der eksisterede på en række af institutionerne.

Ud over dette står vi altså over for yderligere nedskæringer af forsorgens bevillinger, og prognoserne for udslusningen af klienter har vist en langsommere udvikling end den, der var forudsat fra ministeriets side. Dette bevirker, at man er stillet over for nogenlunde tilsvarende alvorlige problemer som tidligere. Desuden betyder den udslusning, der trods alt har fundet sted, at det er betydelig mere udviklingshæmmede og mere pleje- og behandlingskrævende klienter end tidligere, der er i institutionerne.

Hvad er så ministeriets holdning over for disse problemer? Det har der været lejlighed til at konstatere gennem forskellige behandlinger af forslag i socialudvalget. Bl. a. har vi fået et svar – det er ganske vist fremkommet på baggrund af en henvendelse fra personaleforbundet – fra socialministeriet den 20. juni 1977, hvor man siger:

»Bevillingsrammerne for åndssvageforsorgen søges fastlagt på et sådant niveau, at forsorgens standard for de nærmest forudgående år kan opretholdes. I takt med klientnedgangen må der imidlertid ske en tilpasning af bevillingerne, som nødvendigvis må få konsekvenser for personalebehovet. Socialministeriet må derfor afvise, at der foretages urimelige nedskæringer af bevillinger og personale inden for åndssvageforsorgen.«

Der er altså tale om, at man her lægger op til den klare linje, at i forbindelse med udslusninger må man foretage en tilsvarende nedskæring af personalet i institutionerne, uagtet ombudsmandens rapporter og indsigelser gik ud på, at der var tale om for ringe normeringer i forvejen. Der er altså ikke tale om, at man forsøger at anvende udslusningen til en forøget normering i forhold til de klienter, der er på stedet, og dermed forsøger at bedre på de forhold, der er gjort indsigelser imod.

Det siges også fra socialministeriets side, at ved fordeling af bevillingerne mellem centrale og lokale institutioner benyttes en fordelingsnorm baseret på gennemsnitsberegninger af klienternes alder. Det siger sig selv, at når der finder en udslusning sted af de bedre stillede klienter og man opretholder en fordelingsnorm baseret på klienternes alder, så siger den intet om den svarhedsgrad, som vil være til stede hos det klientel, der er tilbage. Ikke desto mindre har man fastholdt den indtil videre. Vi har ganske vist hørt, at man har nedsat et udvalg, som arbejder med at finde nogle normer for i højere grad at kunne tage stilling til tyngden af det klientel, der er i institutionerne. Men i mellemtiden fortsætter man altså en praksis, der bevirker, at man skærer ned på trods af, at der skulle have været muligheder for at bedre forholdene for dem, der fortsat befinder sig i institutionerne.

Socialministeriet sagde også dengang, at det var op til de enkelte centre at foretage en endelig fordeling af personalet på samtlige børne- og voksenafdelinger ud fra en individuel bedømmelse af behandlings- og plejebehovet. Se, det kunne man gøre sådan nogenlunde, da der var tale om, at man havde bedre stillede klienter på de forskellige centre. Men når man har udsluset dem, så vil det betyde, at man har begrænset valgfrihed med hensyn til at foretage en omplacering af det personale, man har, simpelt hen fordi det er de tunge klienter, der er tilbage. Det har man altså heller ikke taget højde for i den måde, man administrerer dette område på.

Så må det også siges, at forud for den situation, som her er beskrevet, altså hvor man skærer personalet ned i takt med udslusningen af klienter, havde der været nogle arbejdstidsnedsættelser i forbindelse med tidligere overenskomster. Der har man tidligere, i